

אני זוכרת את הלילה ההוא.
 הייתי בת 10. ישבנו בארוחת ערב שבת ושוב רבתי עם אמא.
 בסערת רגשות שאופיינית לילדה בפתח גיל ההתבגרות רצתי לחדר וטרקתי את הדלת.
 כששמעתי את סבתא שואלת בקול רם "when will she stop being so selfish?" הכנסתי את כל הבגדים והצעצועים שלי לשקיות אשפה, כתבתי עליהן "לתרומה", זרקתי אותן מחוץ לחדר ואז נעלתי את עצמי בפנים בעזרת בריקדה מכל הרהיטים העירומים שנותרו.
 לאחר זמן מה שכנראה הרגיש לי ארוך מכפי שהיה באמת, אמא ניסתה להיכנס. סירבתי.
 אחריה סבתא ניסתה. סירבתי.
 אפילו לסבא שעליו מעולם לא הצלחתי לכעוס, סירבתי.
 סירבתי בכל תוקף.
 הרגשתי בודדה, כעוסה ובעיקר לא מובנת.
 לאחר זמן מה נוסף אמא שאלה מה יעזור לי.
 בלי להסס, ביקשתי את לילה.
 תוך דקות בודדות את הגעת ואני מיד פיניתי פריט אחר פריט מהבריקדה. נכנסת בשקט העדין שלך, עם החיוך החם והעיניים הטובות, וישבת איתי.
 אני לא זוכרת אפילו על מה דיברנו, אבל זה בכלל לא משנה.
 בתקופה סוערת וקשה בחיי את היית כמו גזע עץ איתן ויציב, עם שורשים עמוקים וצמרת עשירה עבורי ועבור אמא שלי.
 ציידת אותי בכלים בריאים להתמודדות עם קשיים, כמו חוברת השירים שהכנת לי שהעסיקה אותי בשיעורים בביה"ס ומנעה ממני להסתבך בצרות.
 כמו ניתוב התחושות שלי למשחקי דרמה, ציור, וריקוד.
 זכיתי במטפלת מבריקה, חכמה, מכילה וקשובה בתור ילדה, ואת היית חלק משמעותי מהעיצוב של מי שאני כיום ומהבחירה שלי לבחור לעסוק במקצוע טיפולי גם כן.
 בשנים האחרונות, זכיתי לחזור לקיבוץ לגדל את ילדיי ולהיות לך שכנה. לשמחתי, בכמה מההזדמנויות שלי לבקר אותך הספקתי לשתף אותך בכמה שהיית משמעותית עבורי. אפילו הספקנו לקרוא יחד מחוברת השירים, וגם כשאני צחקתי וגלגלתי עיניים על מה שכתבתי, את הצלחת לראות דרכן את החוזקות של אותה ילדה בת 10.
 ואני יודעת שאני רק טיפה באוקיינוס של האנשים שבנפשם נגעת לאורך חיך.

לילה יקרה
 את היית מתנה לעולם.
 ואת משאירה מאחורייך מיליוני מתנות קטנות וגדולות, אצל כל אחד או אחת מאיתנו.

תודה.

Luv ya

ליאת

